

Ariel Garcia Valdés és actor, director dramàtic i d'òpera. Com a actor ha participat a *Lorenzaccio*, *El Rei Lear*, *Ricard III*, *Espectres* o *Hamlet*. Com a director dramàtic té una extensa obra, entre la qual podem destacar, ens els darrers anys, *La corona d'espines*, de Josep Maria de Sagarra, Premi de la Crítica el 1994; *Bodas de sangre*, de García Lorca, presentat el mateix any a Sevilla; *Lear o el somni d'una actriu*, estrenat al Lliure partint de l'obra de Shakespeare el 1996; *La vida es sueño*, a la Compañía Nacional de Teatro Clásico el 1997; o *Galatea*, estrenada al TNC el 1998. Com a director d'òpera ha portat a escena *Romeu i Julieta* el 1982, *El Barbero de Sevilla*, el 1989, o *La coronazione di Popea*, al Teatro de la Zarzuela l'any passat.

Enguany ha estat el responsable de la direcció, amb el suport en l'escenografia i el vestuari d'Stéphanie Pasterkamp, de *La plaça dels herois*, amb traducció de Feliu Formosa, al TNC, a qui aprofito per agrair tota la seva col·laboració, una vegada més.

DSB

La plaça dels Herois (Heldenplatz)

Ariel Garcia Valdés

Plaça dels herois. De Thomas Bernhard. TNC

FOTO: TERESA MIRO

La potència dels llocs i dels seus noms. També els llocs fan la història i suscitaven escenes fatídiques. Ho sabem de Shakespeare: el món sencer és un teatre. Ascendint cap al poder, l'escalador ha de trobar l'escena: Heldenplatz, l'enorme i desorbitada plaça, escenari del triomf de Hitler el març de 1938.

Heldenplatz, on avui una altra Àustria per tota la ciutat vol fer sentir la seva veu. Heldenplatz, títol i escenari de la darrera obra de Thomas Bernhard, peça apocalíptica escrita el 1988 en memòria i profecia, un any abans de la seva mort.

En aquesta obra l'autor ens avisa amb una desmesura indispensable: "Sense exagerar no podem dir res de res, perquè, des del moment en què simplement alceu la veu, ja feu en part una exageració; ben mirat, per què l'alceu, la veu?"

Observador lúcid, Bernhard encesa la polèmica amb el propi país i els seus dirigents, s'eleva contra el poder absolut de la burocràcia i l'aparell de l'estat. No és dels que suavitzen la veu per denunciar allò que els escandalitza. Fa un judici sever sobre la societat ("aquestes bardisses humanes") amb les seves baixeses i les seves infàmes.

"Prendre la direcció oposada", aquest ha estat, de sempre, la manera de Thomas Bernhard per seguir endavant. Ell mateix es considerava un demolidor d'històries, de clixés, d'imatges falses: "No són les històries les que expliquen... són un demolidor d'històries, les paraules que escric... les poso en un bon lloc, com ho faria amb les joguines i seguint un desenvolupament musical. El que compta és la disposició de les paraules i les coses".

Quin estrany poder té aquest mestre de la sintaxi, que fa que la seva obra fascini o iriti, i a l'obra del qual trobem finalment una gran vitalitat corrosiva, emocionant, burleta?